

Найважча робота

Микола Руденко

Натомлена душе моя, не дрімай —
Нікому не дай тебе. душе, приспати.
Струмочок життя не до прірви тримай
І не до болотної греблі-загати.

Струмочок життя...
Де увірвешся ти,
Щоб, випаром ставши, полинути в небо?
Натомлена душе, сягай висоти —
Бо тільки вона є домівка для тебе.

Хай кажуть, що ти ефемера, нехай
Тебе не відчути ні пальцем, ні оком —
Красу, мов озон світанковий, вдихай;
У лузі калиною стань ненароком.

Будь нині синицею, завтра — орлом;
Рікою, що землю туманом зодягне...
А треба — зробишся роботящим волем,
Котрий свого воза до вічності тягне.

Усім перебувши, дійшовши основ,
Замри, виглядаючи власної дати.
А станеш людиною, душе, ізнов —
Шукай свого щастя в умінні страждати.

Хто в хижку вселився, а трон обминув,
Хто кинув багатство — ні срібла,
ні злота, —
Той Бога досяг, бо нарешті збагнув,
Що жити на світі —
Найважча робота!